

Arrest

nr. 280 839 van 25 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERGAUWE
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker treedt op 29 juni 2013 in het huwelijk met mevrouw Y. S., die de Belgische nationaliteit bezit. Samen worden zij de ouders van een zoon S. H. op X.

Verzoeker dient op 20 november 2020 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van 19 mei 2022 wordt de nietigverklaring van het huwelijk door het hof van beroep te Gent bevestigd.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2020 werd ingediend door :

*H. (...), M. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te (...) op (...) 1981
adres: (...)*

Volgens paspoort : S. (...), S. (...) H. (...) geboren X en ook gekend als: S. (...), S. (...) H. (...) (volgens taskara die niet op correcte wijze gelegaliseerd werd).

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaarde dat hij met zijn zoon naar Afghanistan is teruggekeerd om er zijn zieke vader te bezoeken (toen betrokkene ter plaatse was, zou zijn vader zijn overleden). Dat blijkt uit het proces-verbaal dat is opgesteld op 19.06.2019. Dit element geeft aan dat betrokkene wel degelijk in staat is om alleszins terug te reizen naar zijn land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar het element dat zijn zoon legaal op het Belgische grondgebied verblijft. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn band met zijn zoon zodanig hecht is dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene zich ten overstaan van zijn kind verbaal en fysiek agressief heeft geuit. Betrokkene zou hebben gemeld met zijn kind naar Afghanistan te zullen trekken waaruit blijkt dat betrokkene het mogelijk acht om naar Afghanistan te reizen (zoals hij reeds effectief deed zoals uit zijn eigen verklaringen blijkt). Het gedrag van betrokkene is niet het gedrag dat verwacht mag worden van een vader met volle verantwoordelijkheid. Zijn gedrag kan zelfs mogelijks schadelijk genoemd worden. Het kind wordt opgevoed door de moeder waarmee betrokkene in 2013 huwde. Hij huwde in België onder een valse identiteit (zonder medeweten van zijn echtgenote) en gebruikte officiële documenten waarop zijn valse identiteit vermeld stond (betrokkene loog over zijn familienaam, voornaam, geboorteplaats, geboortedatum en waarschijnlijk ook zijn huwelijkse staat, onder meer gezien hij op de vraag of hij gehuwd is in Afghanistan antwoordde dat dit geen belang heeft). Hij was uiteindelijk onrechtmatig in het bezit van een F-kaart: het huwelijk kreeg geen uitwerking (vonnis rechtbank 20.03.2020) waardoor de verblijfskaart werd gesupprimeerd. Betrokkene bewam en wendde een Afgaans paspoort aan met zijn valse identiteitsgegevens (uitgereikt door de Afgaanse ambassade in Brussel). Hij bewam en wendde nog andere documenten aan met zijn valse identiteitsgegevens (geboorteakte, staat van vrijgezel,...). Hij onthulde zijn ware identiteit niet door wroeging, maar door toeval (na tussenkomst van de Duitse autoriteiten). De rechtbank oordeelde dat betrokkene zich in een slachtofferrol wentelt en zijn eigen fouten minimaliseert. De aanmatiging van naam en de gepleegde valsheden vormen misdrijven. Dat zijn gedragingen die niet bevorderlijk zijn voor het welzijn en de opvoeding van een kind. Betrokkene deelt nog steeds niet mee wat zijn huwelijkse staat in Afghanistan is en of hij er kinderen heeft. Uit bovenstaande elementen blijkt niet dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied een disproportionele maatregel zou zijn, noch dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden.

Dat betrokkene in het verleden tewerkgesteld is geweest, doet geen situatie ontstaan die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt zich te wenden tot de Belgische ambassade in Pakistan om er een procedure op te starten voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Zijn verblijf was toegestaan toen hij een verzoek indiende om internationaal beschermd te worden en onrechtmatig en tijdelijk toen hij in het bezit was van een F-kaart onder een andere identiteit. Zijn tewerkstelling werd enkel toegestaan gedurende die periodes. Zijn F-kaart werd gesupprimeerd en hij verblijft zonder geldige verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied. Het is hem niet toegestaan tewerkgesteld te worden. Betrokkene kan via de Belgische ambassade in Pakistan een gecombineerde vergunning (single permit) aanvragen. Betrokkene toont niet aan niet naar Pakistan te kunnen reizen.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio_n.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsvername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Betrokkene toont verder niet aan dat hij persoonlijk vervolgd zou kunnen worden en beperkt zich tot de algemene stelling dat het gevaarlijk is in Afghanistan. Zoals reeds aangehaald reisde betrokkene eerder terug naar Afghanistan om er zijn familie te bezoeken. Betrokkene dient zich bovendien te verplaatsen naar Pakistan gezien de Belgische ambassade die bevoegd is voor Afghanen in Islamabad gevestigd is. Betrokkene toont niet aan dat hem de toegang tot het Pakistaanse grondgebied niet zal worden verleend."

Ook op 19 mei 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2022. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: H. (...), M. (...)
geboortedatum: (...) 1981
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Afghanistan

Volgens paspoort : S. (...), S. (...) H. (...) geboren op 27.06.1982 en ook gekend als: S. (...), S. (...) H. (...) (volgens taskara die niet op correcte wijze gelegaliseerd werd).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van geldige verblijfsdocumenten (namelijk een internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending van zijn rechten van verdediging aan. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker heeft een aanvraag tot regularisatie ingediend.

Hij heeft hierbij elementen aangebracht zoals het feit dat hij de vader is van een kind dat de Belgische nationaliteit heeft.

Verweerder baseert zich bij de beslissing hieromtrent op gegevens die eenzijdig zijn vergaard (verkregen vanwege derden die niet als neutraal kunnen beschouwd worden) en waarover verzoeker geen tegenspraak heeft kunnen plegen.

Verweerder verwijst terzake naar PV's die nooit zijn getoetst op hun waarheid en onafhankelijkheid.

Anderzijds worden gezegdes volledig uit hun context gerukt waardoor zij evenmin voldoende kunnen zijn om een beslissing terdege te schragen.

Verzoeker werd nooit veroordeeld.

De problemen kunnen teruggebracht worden tot een uitvloeisel van echtelijke problemen en verzoeker overdrijft niet wanneer hij stelt dat beweringen in het kader van deze echtelijke moeilijkheden niet altijd de volledige waarheid dragen.

Verweerder verwijst naar het administratief dossier waarin nopens de problematiek voortdurend gesteld wordt dat verzoeker zou .. zou ... zou en verwijst naar klachten van de echtgenote.

Blijkbaar is het voor verwerende partij voldoende dat er een klacht wordt ingediend om een beslissing hierop te staven zonder dat deze klacht op een tegensprekelijke wijze is beoordeeld door een terzake bevoegde gerechtelijke instanties.

Het vermoeden van onschuld wordt aldus manifest geschonden.

En in casu is dit ook achteraf gebleken nu deze klachten ook ongegrond zijn gebleken nu de navolgende beslissingen hiermee geenszins rekening hebben gehouden.

Hert contact van verzoeker met zijn kind IS hersteld.

Nu verweerder zijn beslissing hierop hoofdzakelijk baseert, kan alleen maar gesteld worden dat deze beslissing niet voldoende is ondersteund.

In plaats van de problematiek op een degelijke manier te onderzoeken werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De motivering is dan ook niet afdoende."

2.2 Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Ter adstruering van zijn tweede middel zet hij het volgende uiteen:

"Verweerder houdt voor de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd is.

Dat kan uiteraard niet ontkend worden maar de vraag stelt zich of de toestand verbeterd is voor mensen die zich niet aangetrokken voelen tot de Taliban.

Er is geen tweestrijd meer omdat er geen officiële tweede partij is en de Taliban volledig de touwtjes in handen heeft.

De vaststelling dat alles in Afghanistan nu 'peis en vree' is komt niet overeen met de berichten die hieromtrent circuleren maar die blijkbaar worden genegeerd door de verwerende partij.

Feit is dat Taliban 0.2 geenszins beter is dan de eerste versie maar dat men thans vrij spel heeft en dat er geen buitenlandse inmenging meer is.

Feit is eveneens dat verzoeker meer dan twintig jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en zeker niet van harte welkom zal zijn bij een eventuele terugkeer.

Er is een groot verschil tussen een terugkeer in alle anonimiteit en een terugkeer via officiële weg."

2.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8, lid 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Éénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling".

Wat er ook moge beweerd en gesteld, verzoeker is de vader van zijn zoon en hierover kan geen betwisting bestaan en is er ook geen betwisting.

Dat in de beslissing gesteld wordt dat het gedrag van verzoeker t.a.v. zijn zoon mogelijks schadelijk genoemd kan worden is een lasterlijke bewering die alleen kan gebaseerd zijn op onjuiste informatie.

De realiteit is totaal anders en zal lopende de procedure ook meer tot uiting komen.

De laatste beslissingen van de jeugdrechter gaan naar het herstel van het contact van verzoeker met zijn zoon die ook recht heeft op 'een vader'.

Feit is dat de zoon behoort tot het gezinsverband van verzoeker en dat verzoeker recht heeft op de bescherming hiervan.

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt.

Verzoeker heeft hier tot nader order een eigen woning die volledig is ingericht voor het verblijf van zijn kind (wat door de politie in alle onafhankelijkheid ook is vastgesteld n.a.v. de burgerlijke procedure).

Verwerende partij houdt voor dat een 'tijdelijke' verwijdering omdat een vreemdeling niet in het bezit is van documenten geenszins in strijd is met het verdragsartikel.

Verweerder kan dit aannemen mocht dit 'tijdelijk' iets meer geconcretiseerd kunnen worden en meer in de richting van een redelijke termijn zou kunnen gaan waarbij inderdaad een duidelijk perspectief zou kunnen worden geopend.

In huidige constellatie heeft de 'tijdelijke' eerder een definitief karakter.

Het kind verliest aldus een periode van contact en bescherming die als 'zeer cruciaal in het leven' dient aanzien te worden."

2.4 In een vierde middel voert verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) aan. Ter adstruering van zijn vierde middel zet hij het volgende uiteen:

"Inderdaad, art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dat ook door België is goedgekeurd en derhalve dient gerespecteerd, bepaalt:

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Het belang van het kind primeert derhalve.

Het is evident dat de genomen beslissing ingaat tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen maatregel van weigering en uitwijzing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren.

Het argument dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 van het verdrag geen directe werking heeft betekent een schending van art. 6 Ger. W..

Trouwens wat is de waarde van de verdragsrechtelijke bepaling wanneer deze geen toepassing kan vinden.

Feit is dat het kind ook recht heeft op contact met de vader hetgeen onmogelijk is wanneer deze laatste geen verblijfsrechten heeft of het land wordt uitgezet.

Het is evident dat een langdurig verblijf in België met een gezinssituatie (die weliswaar verstoord is door een echtgenote weze het een schoonmoeder) een bijkomend argument is om de onmogelijkheid te ondersteunen en maakt dan ook deel uit van de betwisting nopens de ontvankelijkheid."

2.5 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Verzoeker voert een schending van zijn rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht aan. In eerste instantie bemerkt de Raad dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op administratiefrechtelijk vlak immers alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op gegevens die verweerder eenzijdig heeft vergaard. Verweerder heeft zich volgens verzoeker gebaseerd op PV's waarvan de waarheid en onafhankelijkheid nooit zijn getoetst terwijl hij nooit is veroordeeld. Hij bekritiseert dat de bestreden beslissing verwijst naar klachten van zijn ex-echtgenote, zonder dat deze klachten op een tegensprekelijke wijze zijn beoordeeld door een bevoegde gerechtelijke instantie. Volgens verzoeker is dan ook het vermoeden van onschuld geschonden.

De Raad benadrukt dat 'het vermoeden van onschuld' een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard en waarbij aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, zijn geen maatregelen van strafrechtelijke aard maar wel administratieve rechtshandelingen. Het 'vermoeden van onschuld' kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing die verband houdt met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat een dergelijke beslissing een publiekrechtelijk karakter heeft. Het vreemdelingenrecht is, in tegenstelling tot het strafrecht, een politiek recht (cf. RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Het 'vermoeden van onschuld' belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek van het administratief dossier een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van verzoeker (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar verzoeker hekelt dat de gemachtigde zich heeft gebaseerd op verschillende PV's waarvan hun waarheid nooit is onderzocht en op klachten van zijn ex-echtgenote, wijst de Raad op de omstandigheid dat de eerste bestreden beslissing niet enkel daarop steunt. De gemachtigde haalt in zijn beslissing immers verschillende gronden aan op basis waarvan de verblijfsaanvraag onontvankelijk moet worden verklaard. In eerste instantie motiveert de gemachtigde dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij met zijn zoon terug naar Afghanistan is gekeerd om er zijn zieke vader te bezoeken. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Op basis daarvan komt de gemachtigde tot de vaststelling dat betrokkene weldegelijk in staat is om alleszins terug te reizen naar zijn land van herkomst. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker in België is gehuwd onder een valse identiteit en hiervoor officiële documenten waarop zijn valse identiteit staat vermeld, heeft gebruikt. Hierdoor is hij onrechtmatig in het bezit van een F-kaart gesteld, die inmiddels is gesupprimeerd. Dat betrokkene valse identiteitsdocumenten heeft aangewend om te huwen in België, wordt door hem niet betwist. Ook deelt verzoeker nog steeds niet mee wat zijn huwelijksstaat in Afghanistan is en of hij er al dan niet kinderen heeft. De gemachtigde motiveert dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn band met zijn zoon zodanig hecht is dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie en dat verzoekers gedragingen in ieder geval niet bevorderlijk zijn voor het welzijn en de opvoeding van zijn kind. Waar verzoeker betoogt dat het contact met zijn zoon is hersteld, stelt de Raad vast dat hij ter ondersteuning van deze bewering geen enkel bewijsstuk bijbrengt. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de eerste bestreden beslissing hoofdzakelijk is gebaseerd op de klachten van zijn ex-echtgenote en op de bovenvermelde PV's. Hoewel de gemachtigde inderdaad motiveert dat uit het administratief dossier blijkt dat hij zich ten overstaan van zijn kind verbaal en fysiek agressief heeft geuit en dat hij heeft gemeld met zijn kind naar Afghanistan te zullen trekken, is dit niet het enige determinerende motief. Een kritiek ten aanzien van dit motief van de eerste bestreden beslissing kan dan ook niet tot de nietigheid van deze beslissing leiden.

Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoeker er nog op dat het contactverbod met zijn kind door de familierechtbank is opgeheven en dat hij co-ouderschap heeft aangevraagd. Hij legt in dat verband een stuk voor waaruit blijkt dat de zaak wordt opgevolgd door de familierechtbank. De advocaat van verweerder vraagt om het stuk uit de debatten te weren. De Raad herhaalt dat het motief aangaande zijn kind niet het enige determinerende motief is en dat het enkele feit dat het contactverbod ondertussen is opgeheven niet tot de nietigheid van de eerste beslissing kan leiden. Waar de advocaat van verzoeker stelt dat het co-ouderschap werd aangevraagd is er vooralsnog geen co-ouderschap toegekend, minstens wordt dit niet aangetoond.

Vervolgens ontwikkelt verzoeker een betoog aangaande de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, waarmee volgens hem geen rekening wordt gehouden. Hij stelt dat hij het land meer dan twintig jaar geleden heeft verlaten en er zeker niet welkom meer is. In dit opzicht kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft geantwoord op de aangebrachte elementen met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Verweerder motiveert dat de situatie in de loop van 2021 inmiddels drastisch is veranderd. Hij verwijst hiervoor naar een rapport van EASO, namelijk 'Afghanistan Security Situation' van juni 2021. Verweerder stelt dat er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld merkbaar is en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers wordt

waargenomen. Ook is er sprake van een afname van willekeurig geweld. Verweerder voegt hier aan toe dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou ontstaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker toont daarnaast niet aan dat hij persoonlijk zou worden vervolgd. Verweerder concludeert bovendien dat verzoeker niet verplicht is terug te keren naar Afghanistan. De bevoegde Belgische ambassade om een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen, bevindt zich immers in Islamabad, Pakistan. Verzoeker toont niet aan dat hem de toegang tot het Pakistaanse grondgebied zal worden geweigerd. Aangezien verzoeker in het kader van de huidige procedure geen bijkomende bewijsstukken of informatie bijbrengt die het motief van de eerste bestreden beslissing kunnen weerleggen, is zijn kritiek niet dienstig.

Vervolgens beroept verzoeker zich op een schending van het hoger belang van zijn minderjarig kind in het licht van de artikelen 2 en 3 van het IRVK, alsook op een schending van het recht op respect voor zijn gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad neemt daarbij als uitgangspunt artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) hieromtrent. Het blijkt namelijk niet dat de voornoemde bepalingen van het IRVK, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon niet betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker daarentegen dat deze beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven en dit terwijl het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij de eerste bestreden beslissing. Volgens verzoeker kan er “*niet gesold*” worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt. Hij stelt dat hij een eigen woning heeft die volledig is ingericht voor het verblijf van zijn zoon en dat zijn zoon door de eerste bestreden beslissing een periode van contact en bescherming die als zeer cruciaal in zijn leven dient te worden gezien, verliest.

Met een dergelijk betoog toont verzoeker echter nog geen schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij toont geen onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat zijn gezinsleven, minstens tijdelijk, elders normaal en effectief wordt verdergezet, te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds eerder met zijn zoon naar Afghanistan is getrokken. Verzoeker zet niet uiteen waarom hij dit niet nog eens zou kunnen doen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij zijn gezinsleven tijdelijk vanop afstand zou kunnen verderzetten, in afwachting van de behandeling van zijn verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. De omstandigheid dat verzoekers woning adequaat is ingericht zodat zijn zoon bij hem thuis kan verblijven, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker niet uiteenzet waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven tijdelijk vanop afstand of elders verder te zetten. Ook heeft de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg dat het gezin definitief van elkaar wordt gescheiden, zoals verzoeker wel laat uitschijnen.

Het staat verzoeker immers vrij het grondgebied weer binnen te komen van zodra hij zich in de regel heeft gesteld met de Belgische verblijfswetgeving.

Verder toont verzoeker niet aan op welke wijze de eerste bestreden beslissing het hoger belang van zijn kind schendt. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat de band met zijn zoon zodanig hecht is dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Bovendien wordt het kind inderdaad al enige tijd opgevoed door de moeder, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat het kind bij haar verblijft. Tenslotte motiveert verweerder terecht dat de gedragingen van verzoeker, met name het aanwenden van valse identiteitsdocumenten, een misdrijf uitmaken, hetgeen niet bevorderlijk is voor het welzijn en de opvoeding van het kind. Aldus blijkt niet op welke wijze het belang van het kind zou worden geschonden indien de vader zich tijdelijk naar het buitenland moet begeven om zich in de regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Waar verzoeker stelt dat zijn kind recht heeft op contact met zijn vader, toont hij niet aan waarom dit onmogelijk zou zijn vanuit het buitenland. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet weerhouden.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN